

Arrest

nr. 79 761 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 74 785 van 8 februari 2012 waarbij de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van 16 februari 2012.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij kwam, volgens haar verklaringen, in januari 2010 het Rijk binnen.

1.2. Aangezien verzoekende partij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was werd op 16 september 2010 voor haar een voogd aangesteld.

1.3. Op 26 oktober 2010 werd door de voogd van verzoekende partij een verzoek tot afgifte van een aankomstverklaring ingediend.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 april 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. De voogd van verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De voogdij over verzoekende partij werd op 27 juli 2011 van rechtswege beëindigd.

1.6. Bij arrest nr. 67 763 van 3 oktober 2011 verwierp de Raad het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

1.7. Op 3 januari 2012 werd verzoekende partij, bij een controle naar aanleiding van een winkeldiefstal, aangetroffen door de politiediensten en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich [B. F.] te noemen, [...], en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Liechtenstein, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden(en) van de beslissing: (2)

“0 – artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument of een geldig reisdocument

0 – artikel 7, eerste lid, 3: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie of [V.D], attaché, geacht de openbare orde/de nationale veiligheid van het land te kunnen schaden-,

*Betrokkenen is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal
PV nr. LE.12.LC.000220/2012 van de politie van Leuven*

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden :

** Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

** Gezien betrokkenen in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor < winkeldiefstal >, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Met de toepassing toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich[...] opdringt.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Verzoekende partij diende op 8 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.9. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) nam op 7 maart 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 78.938 van 10 april 2012 vernietigde de Raad de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat, in het raam van een annulatieprocedure, een repliekmemorandum wordt neergelegd door de partijen. De door verzoekende partij op 16 februari 2012 overgemaakte repliekmemorandum en de door verwerende partij op 28 februari 2012 neergelegde repliekmemorandum dienen daarom, als niet voorziene procedurestukken, uit de debatten geweerd te worden.

2.3. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekende partij om haar *“de subsidiaire bescherming toe te kennen”*. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet, in het raam van de hangende procedure, de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij toekennen. De Raad heeft daarnaast ook niet de rechtsmacht om *“te zeggen voor recht dat verzoekster verblijfsdocumenten dienen te worden afgeleverd.”*

2.4. Ambtshalve dient de Raad daarnaast te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Het huidige bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op het feit dat verzoekster niet beschikt over een geldig identiteitsdocument of een geldig reisdocument. Zij werd opgepakt door de politie in het kader van een winkeldiefstal.

Verzoekster wenst eerst en vooral op te merken dat zij de feiten van winkeldiefstal betwist. Zij was aanwezig in de winkel, maar het waren de meisjes met wie zij op dat ogenblik in de winkel was, die de feiten pleegden. Verzoekster was erbij aanwezig, maar had onvoldoende moed om tegen haar zogenaamde vriendinnen in te gaan. Dit alles zal ook blijken in het kader van een eventuele procedure, mocht die er komen, voor zover verzoekster niet buiten vervolging gesteld wordt. Gelet op het vermoeden van onschuld, en de beperktheid van het misdrijf dat verweerster verzoekster toeschrijft, is er vandaag geen sprake van een gevaar voor de openbare veiligheid.

Verzoekster heeft daarenboven de procedure tot het bekomen van subsidiaire bescherming gestart.

Zoals hierboven uiteengezet loopt verzoekster ernstige risico's indien zij dient terug te keren naar Marokko, al dan niet gedwongen. Zij kan ginder niet meer op steun van haar familie rekenen en zal hoogstwaarschijnlijk zowel fysiek als mentaal ernstig lijden uit de hand van haar vader. Dit wordt bevestigd door de diverse getuigen die een verklaring hebben afgelegd ten voordele van verzoekster.

Bovendien zal zij in Marokko, gelet op haar vlucht, niet meer de kans krijgen zich te ontplooiën, school te lopen en een goed leven uit te bouwen. Zij wordt ginder aanzien als een ongehoorzame dochter en zal afgestraft worden, het huis niet meer mogen verlaten en de kans op een goed huwelijk, waarin zij zelf met plezier stapt, is onbestaande.

De beslissing verzoekster het land te doen verlaten, zonder rekening te houden met de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt, maakt dan ook een ernstige schending uit van het redelijkheidsbeginsel.”

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

[...]

Op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven worden indien hij door [zijn] gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Daarbij dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

Op basis van bovenvermelde gegevens is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoekster geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er is geenszins sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster toont op geen enkele concrete wijze aan als zou deze vaststelling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onjuist zijn.

Verzoeksters beweringen aangaande “subsidiare bescherming” en de vrees voor terugkeer zijn uiterst vaag en worden niet aannemelijk gemaakt.”

3.1.3. Het staat niet ter discussie dat verzoekende partij, die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, “moet” verwerende partij een vreemdeling in voormelde situatie een bevel geven om het grondgebied te verlaten. Er blijkt derhalve niet welk belang verzoekende partij heeft bij het aanvoeren van een schending van het redelijkheidsbeginsel, aangezien verwerende partij niet langer over een discretionaire bevoegdheid beschikt en de vernietiging van de bestreden beslissing, op basis van de eventuele miskennis van het redelijkheidsbeginsel, verzoekende partij niet tot voordeel lijkt te kunnen strekken. Verwerende partij zal, ingevolge de gewijzigde wet namelijk, op basis van het aangevoerde beginsel van behoorlijk bestuur, niet kunnen afwijken van voormelde uitdrukkelijke wetsbepaling.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoekende partij enig belang zou hebben bij haar middel, moet worden benadrukt dat zij met haar beschouwingen niet aantoonde dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op het feit dat verwerende partij, voorafgaand aan de bestreden beslissing reeds weigerde aan verzoekende partij een verblijfstitel af te leveren en aan haar toenmalige voogd een bevel tot terugbrenging betekende waarin uitvoerig werd uiteengezet waarom werd besloten om verzoekende partij niet tot een verblijf in het Rijk te machtigen, kan verzoekende partij niet voorhouden dat geen rekening

gehouden werd met haar specifieke situatie. Het is voorts niet kennelijk onredelijk om een meerderjarige vreemdeling die op onwettige wijze in het Rijk verblijft en aangetroffen werd naar aanleiding van een tussenkoms van de politiediensten ingevolge een winkeldiefstal, ongeacht of deze vreemdeling al dan niet zal vervolgd en veroordeeld worden voor het plegen van de winkeldiefstal, het bevel te geven om het land te verlaten. Het feit dat verzoekende partij stelt in onmin te leven met haar vader – waarbij moet worden opgemerkt dat zij, voordat de in casu bestreden beslissing genomen werd, de problemen die zij stelt te hebben met haar vader zelf blijkbaar onvoldoende belangrijk achtte om een asielaanvraag in te dienen – en haar bewering dat zij geen goed leven zal kunnen opbouwen in haar land van herkomst doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij onderbouwt haar standpunt als volgt:

“Verzoekster verblijft nu sinds een jaar in het gezin van haar tante en heeft een thuis gevonden. Zij leerde Nederlands en volgt voltijds dagonderwijs. Haar onderwijzers zijn lovend over haar.

Terug in Marokko zal zij waarschijnlijk ofwel verstoten worden door haar familie, ofwel op dermate zware wijze afgestraft worden dat er van een familieleven geen sprake meer kan zijn.”

Haar vader verklaarde weliswaar aan de autoriteiten dat [F.] terug naar huis mocht komen, doch gelet op de verklaringen van de getuigen kan hieraan weinig geloof worden gehecht. Uiteraard zal de vader van verzoekster niet meedelen dat hij zijn dochter niet meer wil[...], of zwaar zal straffen als zij terug komt, doch dit is wel degelijk de harde realiteit voor meisjes die het hebben aangedurfd te vluchten en zo hun familie voor een voldongen feit zetten. Zelfs gezinnen in België van Marokkaanse afkomst reageren met harde hand tegen hun ‘ongehoorzame’ dochters.

De overheid kent het probleem, verwerpt het publiekelijk, maar treedt niet op tegen vaders die hun dochters effectief folteren in soortgelijke omstandigheden. De autoriteit van de pater familias is bijna absoluut en verzoekster zal dan ook niet op bescherming van de lokale overheden kunnen rekenen.

Daarenboven is het voor verzoekster, die nu gebrandmerkt staat als ongehoorzaam, onmogelijk een goede partij te vinden voor een huwelijk. Verzoeksters grote wens is een opleiding te volgen, een goede betrekking te vinden en dan een gezin te stichten, als werkende moeder, zoals zij zoveel Vlaamse vrouwen ziet doen. De kans op een goede huwelijkskandidaat is echter onbestaande, nu geen enkele vader zijn zoon met een ‘dergelijk ongehoorzaam meisje’ zal laten omgaan, laat staan trouwen.

Het is voor [F.] dan ook onmogelijk een familie en gezinsleven uit te bouwen in haar land van herkomst, zodat haar terugzenden een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.”

3.2.2. Verwerende partij werpt het volgende op:

[...]

De verwerende partij laat verder gelden dat art. 8 EVRM in casu evenmin geschonden werd.

“4.3.2.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).”
(R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

In casu is er geenszins sprake van een familie- of gezinsleven.

Verzoekster houdt – voor het eerst – in het verzoekschrift voor dat zij in België samenwoont met haar tante.

De verwerende partij stelt evenwel vast dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in België een gezinsleven vormt met haar tante. Naar eigen zeggen verblijft zij daar sedert een klein jaar.

De verwerende partij laat dan ook gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden – kennis had van het voorgehouden familie- en gezinsleven in België, zodat hij hiermee ook geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster in de gegeven omstandigheden hoe dan ook geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74, EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl verzoekster feiten heeft gepleegd die een schending uitmaken van de openbare orde.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.”

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's

lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij stelt ter staving van haar stelling dat zij een gezinsleven in het Rijk heeft dat zij haar tante in België verblijft. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekende partij, nadat zij op onwettige wijze het Rijk binnenkwam, er niet dadelijk voor opteerde haar tante te vervoegen. Zij verbleef initieel bij de familie die haar naar België bracht. Verzoekende partij ging pas verscheidene maanden nadat zij op onwettige wijze het Rijk binnenkwam en nadat er problemen gerezen waren met de man die haar initieel opving bij haar tante wonen. De vaststelling dat verzoekende partij tijdelijk door haar tante opgevangen werd – waarbij moet worden opgemerkt dat deze hiervoor een vergoeding ontving – laat dan ook niet zonder meer toe vast te stellen dat er sprake is van een hechte band met haar tante en van een door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsrelatie.

Ook wanneer zou aanvaard worden dat verzoekende partij effectief een gezinsleven heeft met haar tante, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met haar tante en dat het, mede gelet op het feit dat haar tante ook uit Marokko afkomstig is, niet mogelijk zou zijn om het voorgehouden gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Hierbij moet tevens worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van familieleden te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de bestreden beslissing een inmenging in haar gezinsleven uitmaakt.

Ook door te betogen dat zij wellicht zal verstoten of gestraft worden door haar familie in Marokko omdat zij weigerde in het huwelijk te treden met de man die haar vader als haar toekomstige echtgenoot had aangeduid, toont zij niet aan dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezinsleven. Indien zij verstoten of gestraft wordt door haar familie, dan is dit – zo haar verklaringen al overeenstemmen met de realiteit – niet het gevolg van de bestreden beslissing, doch van het dispuut dat zij stelt te hebben met haar vader. Haar bewering dat zij door bepaalde familieleden zal verstoten worden laat ook niet toe te besluiten dat zij enkel nog een privé- en gezinsleven in België kan hebben. Verzoekende partij houdt trouwens voor dat zij nog familieleden en kennissen heeft in Marokko die niet akkoord gaan met de opvattingen van haar vader en zij maakt niet aannemelijk dat zij geen beroep zou kunnen doen op dit netwerk van vrienden en verwanten indien zij haar vroegere gezinsleden niet meer zou kunnen vervoegen. De bestreden beslissing heeft op zich ook niet tot gevolg dat verzoekende partij in de toekomst geen goede huwelijkspartner meer zou kunnen vinden of geen gezin zou kunnen stichten. De belemmeringen die verzoekende partij in dit verband meent te zien staan immers los van de bestreden beslissing en verzoekende partij lijkt uit het oog te verliezen dat zij ook een huwelijkspartner kan zoeken buiten haar land van herkomst of buiten de groep personen die er zeer conservatieve principes op nahouden. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op verwerende partij enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Het feit dat verzoekende partij, tijdens de periode die verwerende partij nodig had om haar situatie te onderzoeken, de mogelijkheid werd geboden om onderwijs te volgen, laat voorts ook niet toe te besluiten dat enig door artikel 8 van het EVRM beschermd aspect van haar privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang gebracht wordt. Verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij slechts tijdelijk onderwijs in België kon volgen.

De beschouwingen van verzoekende partij laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij stelt het volgende:

“Gebruikelijke rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt het uitleveren of terugzenden van personen aan hun herkomstland in de wetenschap dat deze daar zullen mishandeld of gefolterd worden, gelijk aan foltering.

De diverse verklaringen, afgelegd door familie en burens van verzoekster in Marokko, die enkel durven spreken omdat zij weten dat deze documenten enkel in België zullen gebruikt worden, zijn niet mis te verstaan: de vader van verzoekster is een hardhandig man die zijn dochter in het verleden herhaaldelijk mishandelde, sloeg en uitschold.

Wetende wat de houding is van de vader ten aanzien van de dochter is de vrees van [F.] om, na haar vlucht omwille van een gedwongen huwelijk aan ergere mishandelingen of zelfs de dood te worden blootgesteld, zeker niet ongegrond.

Een buur van [F.] verklaart (stuk 4):

[...] [F.] werkte bij mij en ik heb haar een aantal keren geholpen toen ze problemen had omwille [van] geweld. Wat haar familie betreft, ze is in een heel slechte situatie omdat haar vader een harde man is die slechts naar zichzelf kijkt en dat is bekend, ik bevestig persoonlijk volledig het verhaal van [F.] en wens haar veel succes ver van hier.

De tante van verzoekster schrijft het volgende (stuk 5):

Ik ben de tante van [F. B.] en woon in dezelfde steeg waarin ook [F.] woont. Ze had in haar leven al sinds vroege leeftijd te maken met het geweld van haar harde vader die haar sloeg. Hij wou haar uithuwelijken aan een veel oudere man. [F.] is een ambitieus meisje met een sterke persoonlijkheid en ze was in deze zaak tegen haar vader. [...] Hij sloeg haar verscheidene keren totdat ze niet meer kon bewegen en ze niet op haar benen kon staan. Ik bezocht haar af en toe omdat ik geïnteresseerd was in hoe het met haar was. Ik en een andere persoon waren niet bij machte haar te helpen. Ze is nu op een veilige plaats (onleesbaar). Ze is nu in een andere maatschappij en ze kan leven zoals ze wil. Daarom wens ik haar veel succes en stabiliteit.

Een andere tante, gehuwd met de oom van [F.], schrijft het volgende (stuk 6):

Ik ben de echtgenote van de oom van [F.]. Ik woon in dezelfde wijk. Ik weet heel goed hoe [F.] heeft geleden en hoe haar moeder lijdt. Ik wens hierover [te] getuigen. Haar vader behandelt haar slecht en hard. Hij sloeg haar en schold haar uit. Ik steun [F.] in alles en ik bevestig dat ze een sterk meisje is. Ze was ondanks de slagen tegen een huwelijk met een oude man. Ik wens haar veel succes in haar leven.

Een buurvrouw verklaarde het volgende (stuk 7):

Ik ben [N. R.] en ik woon in de wijk el Aaroui op een paar minuten afstand van het huis van [F.]. Ik ben diegene die haar hielp en soms binnenliet in mijn huis als ze werd geslagen in het huis van haar vader. Ik hielp haar ook verscheidene keren als haar vader haar probeerde te slaan in mijn huis. Haar vader sloeg haar en dwong haar te werken. Op 15 ja[rige] leeftijd wilde hij haar uithuwelijken aan een oude man en daarop is ze gevlucht want ze was het oneens met haar vader en dat kan hij haar niet vergeven. Ik heb daarbij geholpen.

Een buurman schreef de volgende gedetailleerde verklaring van wat verzoekster moet ondergaan (stuk 8):

Ik ben de buurman van de genaamde [F. B.] en ik word beschouwd als iemand van haar familie. Ik werk in dezelfde wijk als waar [F.] woont. Ik zag op een dag hoe haar vader haar een slag gaf in het midden van de straat voor de ogen van de vrouw en hij stopte daar pas mee toen een paar mensen tussenbeide kwamen.

Ik vergezelde haar soms als ze terug naar huis ging en ze klaagde dan tegen mij over de beledigingen en haar pijn en de slechte behandeling die ze dagelijks kreeg.

Wat betreft haar vader, hij is een egoïst en lui en met ouderwetse ideeën, hebzuchtig en hij wil op een gemakkelijke manier geld verdienen. Daarom wou hij haar uithuwelijken aan een man die veel ouder is van leeftijd. Ik ken deze man persoonlijk en hij is een slechte man die verschillende vrouwen heeft. Ik als mens voelde mee met haar en ik zag dit grote onrecht en ik was niet bij machte haar te helpen. ik was heel blij toen ik hoorde dat ze gevlucht was.

Een jeugdvriendin van [F.] schrijft het volgende (stuk 9):

Mijn naam is [H. E. C.] en ik woon in de wijk El Aaroui. Ik ben de buurvrouw van [F. B.] en haar vriendin sinds kindertijd. Ik heb gezien dat ze naar mij kwam en ze wou niet trouwen met een man die veel ouder was dan haar omdat haar vader een slecht en gewelddadig mens is. [...] Mijnheer en mevrouw, ik meld jullie dat een terugkeer naar Marokko haar veel zou kosten en voor haar leven gevaarlijk is.

De neef stelt het volgende (stuk 10)

(vrije vertaling uit het Frans) ik ben de neef van [F. B.]. Ik verklaar dat [F.] voor mijn ogen regelmatig kwaad gedaan werd door haar vader en dat hij wilde dat zij zou trouwen met een man die meer dan dubbel zou oud was als zij.

Deze getuigen verklaren, allemaal in hun eigen niet mis te verstane bewoordingen, dat de vader van verzoekster een hard man is, met ouderwetse waarden en normen, die al in het verleden zijn dochter veelvuldig mishandelde. De vrees van verzoekster om, gelet op de situatie aangaande het gedwongen huwelijk, mishandelingen en folteringen te moeten ondergaan, is dan ook gegrond, zodat haar terugzenden en daarom ook de bestreden beslissing, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Verzoekster heeft bovendien, om deze reden, een verzoek tot subsidiaire bescherming ingediend. Heden heeft zij nog geen interview gehad en is er dienaangaande nog geen beslissing genomen.”

3.3.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

“In een derde middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van artikel 3 EVRM.

Ter ondersteuning verwijst zij naar een resem verklaringen van vrienden en kennissen om aannemelijk te maken dat de vader van verzoekster een ouderwetse man is met dito waarden en normen en dat zij terecht vreest te worden gefolterd.

Dienaangaand merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoekster bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen. “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T.Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert

dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven."

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen. niet in het minst nu:

- verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoekster.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM, Een eventualiteit [dat] art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr.105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verklaringen die verzoekster voorlegt hebben een louter gesolliciteerd karakter en volstaan niet om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn."

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoekende partij betoogt ter onderbouwing van haar standpunt dat zij het risico loopt onderworpen te worden aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen dat zij in het verleden mishandeld, geslagen en beledigd werd door haar vader en dat deze haar wou te dwingen om in het huwelijk te treden met een oudere man. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoekende partij geen enkel objectief bewijsstuk aanbrengt waaruit kan afgeleid worden dat zij het slachtoffer was van fysieke of psychische geweldpleging. Zij beperkt zich tot eigen verklaringen en naar een verwijzing naar verklaringen van familieleden, vrienden en kennissen die een overduidelijk gesolliciteerd karakter hebben. Haar bewering dat haar vader haar op zeer jonge leeftijd gedwongen wenste uit te huwelijken is daarnaast moeilijk verenigbaar met de vaststelling dat de Marokkaanse wetgeving voorziet dat een huwelijk slechts kan afgesloten worden tussen twee partners die ten minste achttien jaar oud zijn en dat de instemming van beide partners voor het huwelijk vereist is (cf. o.a. de artikelen 4, 10 en 19 van de Moudawana). Tevens moet worden geduid dat verzoekende partij intussen meerderjarig is en dus niet meer onderworpen is aan het ouderlijk gezag, zodat zij niet verplicht is om contact te onderhouden of samen te leven met haar vader van wie zij stelt dat hij zich schuldig maakt aan huiselijk geweld. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoekende partij aangaf in het verleden reeds tewerkgesteld geweest te zijn, zodat zij in haar eigen inkomen kan voorzien en dat tal van andere familieleden – die de denkbare van haar vader niet delen, doch met haar sympathiseren – in Marokko verblijven, waardoor niet kan worden geconcludeerd dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst de facto zou verplicht zijn om haar vader te vervoegen. Evenmin zijn er concrete aanwijzingen dat het risico bestaat dat haar vader haar, omdat zij met hem gebroken heeft, actief zou opsporen om haar te mishandelen. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij, indien dit werkelijk vereist zou zijn, geen beroep zou kunnen doen op de Marokkaanse politie of gerechtelijke diensten. De bestreden beslissing impliceert bovendien ook niet dat verzoekende partij in Marokko dient te blijven, indien zij dit niet wenst. Het staat haar vrij om zich, mits het respecteren van de immigratieregels, naar een ander land te begeven. De beschouwingen van verzoekende partij en het feit dat zij alsnog een aanvraag indiende om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen laten dan ook niet toe te besluiten dat zij in haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK